

тежко на онзи когото постигне това проклятие на Боговетъ! Мжката на безсмъртието — мжка на избранитѣ натури — е най-грозна отъ всички. И Титону, ~~както всѣкому~~ не остава нищо друго освѣнъ да въззива напусто, като Моисея: O Seigneur, j'ai vécu puissant et solitaire, Laissez-moi m'endormir du sommeil de la terre! Прѣзъ словото на художника, прѣзъ което гениятъ открива своитѣ радости, тозъ пътъ той е изказалъ най-завѣтната си скърбъ.

Не много прѣди смъртта си, Теннисонъ изпѣва своята лебедна пѣсенъ — Crossing the Bar, — една отъ тѣзи пѣсни, които се запечатва въ сърдцето на народа. Както Лонгфеловия Псалмъ на живота, милиони уста я пѣхтъ въ църква и прѣзъ вѣкове тя ще се прѣдава на други милиони. Въ нея пѣсенъ поетътъ си взема сбогомъ отъ живота, съ надѣжда, слѣдъ уреченото врѣме, да се срѣщне лице съ лице съ оногова, въ чиято власть е неговата съдба. Така е изпѣна и при погребението на поета. — Въ друга една пѣсенъ, въ която сж прѣддени най-интимни негови мисли, Теннисонъ изповѣдва, че на драго сърдце би живѣлъ още единъ пътъ, стига Богъ да пожелае това.* Защо не? Той не е отъ легиона на нещастницитѣ, които ги е страхъ отъ второ пришествие — да не би отново да ги сполетѣхтъ неволитѣ на живота. — Както тѣзи, тѣй изобщо и чисто лирическитѣ стихотворения отъ Теннисона се отличаватъ по сериозността на основнитѣ си идеи и религиозно-праведнитѣ настроения съ които съ просмукани. Този общъ характеръ прави лириката на Теннисона еднообразна и комахай скучна, но за възнаграда на читателя има доста и такива плодове въ нея, които би допаднали и на по изисканъ вкусъ, чуждъ на всѣкаква протестантщина. Такъвъ читателъ ще оставя спокойно на страна прѣсловутитѣ „упражнения въ тѣга“, — In Memoriam, за да исчерпи висша наслада отъ Лотофаги, Златното врѣме, The Charge of the Light Brigade, Дроздъ, Островъ, Сълзи и шепа други подобни стихотворения, въ които поета ни е завѣщалъ своитѣ най-драгоцѣнни чувства и настроения.

* Have I not found a happy earth?
I least should breathe a thought of pain.
Would God renew me from my birth
I'd almost live my live again.

The Miller's Daughter.